

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.22.127/2011/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Sass Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Sass Attila ügyvéd) által képviselt felperesnek - a Kövérné dr. Tóth Melinda ügyvéd (3000 Hatvan, Eötvös u.1.) által képviselt Hatvan Város Polgármesteri Hivatala (3000 Hatvan, Kossuth tér 2.) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetésére kötelezés** iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 2011. szeptember 27-én meghozott 12.P.20.260/2011/6. számú ítéletével szemben a felperes 7. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy kötelezi a felperest, hogy az adóhatóság felhívására az ott írt időben és módon fizessen meg 7.000 (hétezer) forint kereseti illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az adóhatóság felhívására az ott írt időben és módon fizessen meg 7.000 (hétezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében 50.000 Ft és ezen összeg után 2010. december 13. napjától a kifizetés napjáig járó kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelmét a Ptk. 349. § (1) bekezdésére alapította. Keresete ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy Hatvan Város jegyzője hivatalból indított eljárás során 2010. november 3-án meghozott/2010. számú határozatával elrendelte a, Ifjúság út 5. szám alatti, a 859/10 hrsz alatti ingatlanon található 2010. évben építési engedély nélkül telepített lakásként funkcionáló mobilház lebontását és az eredeti állapot helyreállítását. Erre 22 nap határidőt biztosított. Ezen közigazgatási határozattal szemben a felperes meghatalmazott jogi

képviselője útján terjesztett elő fellebbezést, és e vonatkozásban keletkezett az 50.000 Ft költsége.

A fellebbezést elbíráló Heves Megyei Kormányhivatal 2011. február 7-én meghozott H-HAT/...../2011. számú végzésével az elsőfokú határozatot megsemmisítette, és az engedély nélkül felállított mobilház fennmaradásáról döntő új eljárás lefolytatását rendelte el.

A másodfokú közigazgatási szerv határozata rendelkező részében elrendelte, hogy az adóhatóság a felperes által lerótt 30.000 Ft fellebbezési illetéket térítse vissza. Kimondta, hogy csak a lerótt fellebbezési illeték visszatérítésére van lehetőség, ugyanis jogszabályi rendelkezés hiányában az ügyvédi képviselettel összefüggő költség nem téríthető meg.

A megismételt közigazgatási eljárás folyamatban van.

Az alperes a felperesi kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Kifejtette a 2004. évi CXL. törvény IX. fejezetében meghatározott eljárási költségek viselésére vonatkozó jogszabályi rendelkezés hiányában nincs mód a költség megtérítéséről rendelkezni.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott iratokon alapuló bizonyítási eljárás alapján a felperes kereseti kérelmét elutasította és 12.500 Ft perköltség megfizetésére kötelezte. Nem rendelkezett az elsőfokú eljárás során le nem rótt 7.000 Ft eljárási illeték utólagos megfizetéséről.

Ítélete indokolásában főként azzal foglalkozott, hogy a KET. 156. § (2), illetve (3) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezések alapján sem volt törvényes lehetőség a másodfokú közigazgatási szerv részéről, hogy az ügyvédi képviselettel felmerült költség viseléséről döntsön. A bíróságnak az volt az álláspontja, hogy bár a KET. az eljárási költségek között nevesíti az ügyfél képviseletében eljáró személy költségét, de a hivatalból indult eljárásoknál a megtérítésről nem rendelkezik. A bíróság mint jogalkalmazó szerv, ezeket az összefüggéseket nem értékelheti, és jogellenesség hiányában utasította el a felperesi keresetet.

A felmerült perköltségekben a 32/2002. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján marasztalta a felperest.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával keresetének való helytadást kért, másodlagosan a Pp. 252. § (3) bekezdés alkalmazásával az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára való utasítása mellett. E körben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem a kereseti kérelemről döntött, így szükségszerű a jogszabályi mulasztás folytán az eljárás megismétlése. Egyértelműen úgy foglalt állást, hogy kereseti kérelmében a Ptk. 349. § (1) bekezdésének alkalmazását kérte, mégpedig az elsőfokú közigazgatási szervvel szemben, mert a másodfok által elbírált fellebbezés során egyértelművé vált, hogy az elsőfokú határozat jogellenes,

és ezért köteles megfizetni a más által jogszabály szerint megfizetni nem rendelt ügyvédi költséget.

Anológiként hivatkozott egy szabálysértési eljárás során részére adott ügyészi tájékoztatásra, mely ugyancsak arra hívta fel figyelmét, hogy a szabálysértési eljárás során nem érvényesíthető ügyvédi képviseleti költséget polgári kártérítési igényként érvényesítse.

Az ellenérdekű fél az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és másodfokú költségei megtérítését kérte. Fenntartotta korábbi védekezését.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperesi fellebbezés folytán nem volt első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint. Így a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljeskörűen bírálta felül.

A felperesi fellebbezési érvelés részben hatályon kívül helyezésre, részben az ítélet megváltoztatására vonatkozott. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen az eljárásjogi fellebbezést vizsgálta és azt állapította meg, hogy nem állnak fenn sem a Pp. 252. § (2), sem (3) bekezdésében írt feltételek.

Jelen ügyben egy jogkérdés elbírálása a jogvita tárgya, és e körben a szükséges keretben az elsőfokú bíróság az iratokat beszerezte és ítélete érdemi indokolása felülbírálatra alkalmas. Mivel az eljárás lényeges szabályainak megsértése nem állapítható meg, a tárgyalás megismétlésére pedig szükség nincs. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezést érdemben bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetései ugyancsak helytállóak. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésre utalva az alábbiakat rögzíti:

A felperes kereseti kérelmét a Ptk. 349. §-ára alapította. E § szerint az államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Nem vitás, hogy a felperes fellebbezéssel élt az elsőfokú határozattal szemben és pont ezen eljárás során merült fel az a kiadása, amelyet jelen perben kártérítési követelése alapjául határozott meg.

Az általa benyújtott jogorvoslat sikerre vezetett. A másodfokú hatóság döntése az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Ez az eljárás jelenleg is folyamatban van. Kétségtelen, hogy a másodfokú eljárásban azt a költséget, melyet a felperesnek a jogi képviselő részére előlegeznie kellett, a másodfokú határozattal nem lehetett megtéríteni, hiszen az irányadó jogszabályok a felperes által sem

vitatottan erre hivatalbóli eljárásnál nem adnak lehetőséget és erre az elsőfokú bíróság is helyesen mutatott rá.

Így a másodfokú bíróságnak kizárólag azt a kérdést kellett eldönteni, hogy egy első fokon meghozott határozat esetleges jogszabálysértő volta önálló kárfelelősséget eredményez-e. E körben a KET irányadó rendelkezéseit kellett figyelembe venni.

A KET (2004. évi CXL. törvény) 3. § (1) bekezdése kimondja, hogy a közigazgatási hatósági eljárásban a törvény keretei között a hivatalból való eljárás elve érvényesül. E körben a közigazgatási hatóság hivatalból állapítja meg a tényállást, határozza meg a bizonyítás módját és terjedelmét, ennek során nincs kötve az ügyfelek bizonyítási indítványaihoz, ugyanakkor a tényállás tisztázása során minden, az ügy szempontjából fontos körülményt figyelembe kell vennie.

A KET 4. § (1) bekezdése kimondja, hogy az ügyfeleket megilleti a tisztességes ügyintézéshez, a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntéshez való jog.

A KET 4. § (2) bekezdése szerint a közigazgatási hatóság, ha nem jogszabályszerű eljárással okozott kárt, a polgári jog szabályai szerint megtéríti.

Jelen ügyben tehát azt kell vizsgálat tárgyává tenni, hogy a KET. 4. § (2) bekezdése alapján ez a költség az elsőfokú közigazgatási szervre áthárítható-e vagy sem.

Nem vitás, és az elsőfokú bíróság is ezt rögzítette, hogy a KET. 153. § (1) bekezdés 6) pontja szerint az ügyfél képviseletében eljáró személy költsége eljárási költségnek minősül. Az sem vitatható, hogy az eljárási költség tekintetében az ellenérdekű felek részvételével folyó eljárás mellett e költségek megtérítésére a KET lehetőséget biztosít. A hivatalbóli eljárások során azonban erre nézve a jogszabályi rendelkezés eligazítást nem ad és kizárólag az illeték visszatérítésére van lehetőség.

Továbbá vizsgálható, hogy az elsőfokú hatóság határozata a megsemmisítésre tekintettel jogellenesnek minősíthető-e. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az, hogy egy első fokon eljáró hatóság döntése utóbb megsemmisítésre került, önmagában nem jelent jogellenes magatartást az elsőfokú hatóság részéről, ugyanis a KET rendszere is 95. és 96. §-ában azért biztosít fellebbezési lehetőséget az elsőfokú határozattal szemben, hogy az esetleges téves döntések kiszűrhetők legyenek. Mindebből következik, hogy az egyetlen elsőfokú közigazgatási szerv határozata nem minősül külön megállapítható jogellenes magatartás hiányában téves volta miatt jogellenesnek.

Mindebből következik, hogy jogellenesség hiányában a KET 4. § (2) bekezdése alapján sincs mód az elsőfokú hatóságot kártérítés megfizetésére kötelezni.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy rendelkezett a felperes tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték utólagos fizetéséről, melyről az elsőfokú bíróság érdemben nem döntött. E körben a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2), 15. § (1) és (2) bekezdése alapján köteles a pervesztes felperes az elsőfokú, és ugyanezen jogszabály alapján a másodfokú eljárási illeték viselésére, és a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján az alperesi perköltségé megfizetésére.

Budapest, 2012. február 21.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Hőbl Katalin s.k.
bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: